

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1072/2019
21.10.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мирјана Весовић, адвокат из ..., против туженог „Forma Ideale“ ДОО у Крагујевцу, чији је пуномоћник Јелена Јоксимовић Брашић, адвокат из ..., ради поништаја решења о престанку радног односа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2976/17 од 05.12.2017. године, на седници одржаној 21.10.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2976/17 од 05.12.2017. године.

Одбија се као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 217/16 од 16.11.2016. године, исправљеном решењем истог суда П1 217/16 од 02.06.2017. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев па је утврђено да је тужиоцу незаконито престао радни однос заснован дана 01.10.2006. године, а престао 26.06.2013. године код туженог. Ставом другим изреке, утврђено је да је без правне важности решење о престанку радног односа број .../... од 25.06.2013. године, донето од стране туженог. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоца врати на рад и распореди у складу са његовом стручном спремом и радним способностима. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 225.700,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2976/17 од 05.12.2017. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда са исправком у ставовима првом, другом и трећем изреке. Ставом другим изреке, укинута је решење о трошковима поступка садржано у ставу четвртим изреке првостепене

пресуде са исправком и предмет у укинутом делу враћен првостепеном суду на поновни поступак.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене матријалног права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом нема учињених битних повреда из одредбе члана 374. став 1. ЗПП на коју се ревизијом неосновано указује. Указивање у ревизији на повреду поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП не представља битну повреду због којих се ревизија може изјавити применом члана 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код тужеог на неодређено време на пословима возач – монтер по основу уговора о раду од 01.10.2006. године са припадајућим анексима, све до доношења оспореног решења о престанку радног односа од 25.06.2013. године. Решење је донето на основу одредбе чланова 15. и 179. тачка 2, 3 и 6. Закона о раду, због повреде радних обавеза недозвољеног понашања учињеног кривицом тужиоца, која се састоји у достављању непосредном руководиоцу извештаја о привременој спречености за рад издатог од стране надлежног дома здравља у коме је преправљен период који је назначен у извештају о привременој спречености за рад, од дана 27.02.2013. године до 28.02.2013. године на период од 27.02.2013. године до 01.03.2013. године, чиме је довео у заблуду непосредног руководиоца давањем неистинитих информација. Тужилац, који је и заменик главног повереника Синдиката независност код туженог, дана 27.02.2013. године био је на послу до 11,00 сати када се због лошег здравственог стања јавио претпостављеном и напустио посао и уз његово одобрење и обавештење да му за тај дан не треба оправдање јер се већ чекирао. Након одласка са посла јавио се лекару, од кога је, након што му је утврђено постојање респираторне инфекције, тражио дозволе само за два дана, због чињенице да је од 02.03.2013. године требало да користи слободне дане по основу зарађених сати и прерасподеле радног времена. Конкретном приликом није појаснио да му је оправдање потребно за 28.02. и 01.03.2013. године јер је за 27.02. већ добио дозволу од претпостављеног да раније изађе. Након сазнања да нема оправдање за 01.03.2013. године контактирао је Дом здравља и запослену ББ ради провере постојања могућности да му се боловање продужи на 01.03.2013. године, која је самоиницијативно преправила издате дозволе, а у току поступка признала учињено и извинила се за почињену грешку. Одредбом члана 16. тачка 12. и 20. Анекса 1. уговора о раду уговорено је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом, поред случаја утврђених Законом о раду, због повреда радних обавеза и то због злоупотребе коришћења боловања (тачка 12.) и због недавања односно неблаговременог или неистинитог давања обавештења непосредним

руководиоцима о информацијама важним за процес рада, здравственом стању, у изјави приликом заснивања радног односа или касније, радној дисциплини и заштити на раду, као и других важних информација због којих је настала или могла настати штета по послодавца (тачка 20.).

На основу овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су усвојили тужбени захтев тужиоца и поништили решење туженог о отказу уговора о раду, а тужени је обавезан да тужиоца врати на рад на одговарајуће радно место, јер је утврђено да у конкретном случају не постоји злоупотреба права на боловање, односно да није начинио повреде радних обавеза и дисциплине које су му стављене на терет, што решење отказа уговора о раду чини незаконитим.

Врховни касациони суд налази да се неосновано ревизијом указује на погрешну примену материјалног права.

Одредбом члана 179. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, 61/05, 54/09 и 32/2013), прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то: ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђен општим актом или уговором о раду (тачка 2.), ако запослени не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца (тачка 3.), и ако запослени злоупотреби право на одсуство због привремене спречености за рад (тачка 6.).

Сходно изнетом, правилан је став нижестепених судова у погледу оправданих разлога због којих се може отказати уговор о раду. У конкретном случају отказни разлог није настао. Наиме, један од оправданих разлога због којих се може отказати уговор о раду је злоупотреба права на одсуство због привремене спречености за рад. Наведени отказни разлог настаје сваком радњом запосленог којим се одсуство због привремене спречености за рад користи супротно разлозима због којих је установљено. Злоупотреба привремене спречености за рад настаје коришћењем боловања у време када запослени није болестан и када је способан за рад, али истовремено и када се током спречености за рад понаша супротно прописаној терапији.

У конкретном случају није несумњиво утврђено да је на страни тужиоца постојала радња која би се могла квалификовати као повреда радне обавезе, па самим тим ни његова одговорност. Тужени није доказао да је тужилац учинио повреде радних обавеза и дисциплине које су му стављене на терет, односно да је постојала намера и свест тужиоца да злоупотреби оправдано одсуство односно дознаке, јер је тужилац био на послу 27.02.2013. године и отишао уз одобрење претпостављеног, због чега му за тај дан ниј ни било потребно оправдање, а због болести се јавио лекару што је налазом и потврђено, тражио дознаке за мање дана од очекивано припадајућих с обзиром на констатовану респираторну инфекцију, а околност да је у дознакама преправљен датум од стране запослене у Дому здравља и да је такве дознаке доставио послодавцу не значи да је знао да су исте преправљене на нелегалан начин, при чему тужени није ни доказао да је за њега настала или могла настати штета због наведеног пропуста тужиоца. Врховни касациони суд прихвата закључак нижестепених судова да тужена није доказала кривицу тужиоца за

повреду радне обавезе односно чињеницу да је тужилац својом кривицом несавесно и намерно повредио радне обавезе и злоупотребио право на боловање. Имајући у виду да тужилац није учинио повреду радне обавезе, није настао отказни разлог прописан чланом 179. став 1. тачка 2, 3. и 6. Закона о раду што значи да решење о отказу уговора о раду није законито и зато је правилно поништено. Како је тужиоцу незаконито престао радни однос, тужена је на основу члана 191. став 1. Закона о раду обвезана да тужиоца врати на рад. Стога су неосновани ревизијски наводи о погрешеној примени материјалног права.

Осталим наводима ревизије туженог понављају се жалбени наводи који су већ били правилно оцењени од стране другостепеног суда за које је дао јасне и прецизне разлоге које као правилне прихвата и овај суд те их неће детаљно образлагати у складу са одредбом члана 414. став 2. ЗПП. Наводи ревизије којима се оспорава оцена изведених доказа нису посебно разматрани будући да у смислу члана 407. став 2. ЗПП не представљају дозвољени ревизијски разлог.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке на основу члана 414. став 1. Закона о паричном поступку.

Будући да трошкови састава одговора на ревизију по оцени Врховног касационог суда нису били нужни и неопходни за вођење ове парнице, то је захтев за накнаду ових трошкова тужиоца неоснован, због чега је на основу члана 165. став 1. у вези члана 154. ЗПП Врховни касациони суд одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић